

Protokoll fört vid domarkonferens för de tibetanska raserna den 25-26 oktober 2008

Arrangerande klubbar: Svensk Specialklubb för Tibetanska Raser
Specialklubben för Tibetansk Spaniel
Specialklubben för Shih-Tzu
Ordförande: Torbjörn Skaar
Moderator: Kenneth Edh
Protokollförare: Annika Klang

Deltagande domare lördag: 37

Deltagande domare söndag: 34

Deltagande domare som inte är auktoriserade på raserna, lördag: 7

Deltagande domare som inte är auktoriserade på raserna, söndag: 6

Inledning

Torbjörn Skaar hälsade alla välkomna till helgens konferens och önskade alla en givande och lärorik helg.

Nina Karlsdotter, SKKs domarkommitté, informerade om det pågående arbetet efter den generella domarkonferensen som hölls i november 2007. Inte någon av raserna som ska behandlas på konferensen är bland de sju mest utsatta raserna. Shih Tzu är dock en av de raser som är föremål för observandum

Dokumentet kommer att skickas ut för att kunna användas från och med januari 2009.

Lördag 25 oktober

Tibetansk terrier

FCI nummer	209
Originalstandard	September 2000
Översättningen bygger på hemlandets standard enligt beslut vid FCIs General Assembly 2007	
SKKs Standardkommitté	2007-08-09
Ursprungsland	Tibet
Hemland	Storbritannien
Användningsområde	Sällskapshund
FCI-klassifikation	Grupp 9, sektion 5

Presentatör: Margareta Sundqvist

Historik

Tibetansk terrier, eller Dhokhi Apso (hårig hund) som är tibetanernas namn på denna ras, är en vall- och vakthund från Tibet och är ingen terrier. Den levde främst bland nomader, men även i byarna.

För att överleva i det speciella landskapet, kargt, kallt och vindpinat med tunn luft är rasen försedd med dubbelpäls, dvs. täckhår och underhåll. Skelettet är också konstruerat för den natur hundarna lever i: långa välvinklade bakben och stora, flata och runda tassar som behövdes för att ta sig fram i snörik och starkt kuperad terräng. Konstruktionen har gett rasen möjlighet att mitt i ett hopp ändra riktning.

Rasen kom till Europa i slutet av 1920-talet och kallades tillsammans med Lhasa Apso för Lhasa Terrier. 1934 beslutade Engelska Kennelklubben att byta namn på rasen till tibetansk terrier.

Dr Agnes Grieg blev rasens eldsjäl och hade redan 1922 kommit i kontakt med dem i Indien. Hon arbetade som läkare i gränstrakterna till Tibet och blev imponerad av modet, lojaliteten och skönheten hos dessa hundar. Ett flertal hundar skickades till England, till Dr Griegs mor och syster. De bedrev uppfödning under kennelnamnet "Ladkok". Dr Grieg återvände till England 1929 och hade då med sig ett antal hundar och startade sin uppfödning under kennelnamnet "Lamleh".

1958 importerades de första hundarna till Sverige av Carin Slättne, kennel "Slättäng" från Dr Grieg. 1972 bildades Tibetanska Terrier Sällskapet.

Raspresentation

Helhetsintryck: Helhet, proportioner och balans är avgörande. Rasen ska vara robust och kraftfull utan att vara tung. Det får inte bara bli en långhårig medelstor hund utan rasdetaljer. Titta på typ och konstruktion och glöm inte bort rasens ursprung och användningsområde.

Uppförande/karaktär: En tibetansk terrier ska vara livlig och ha gott kynne. Till temperamentet är den öppen, alert, intelligent och modig. Rasen har en återhållsam attityd mot främlingar, en tibetansk terrier "väljer sina vänner".

Huvud: Skallen ska vara medellång, varken bred eller grov. Huvudet måste stå i proportion till kroppen. Proportionerna på huvudet mäts på ett annorlunda sätt. Avståndet från nos till öga ska vara detsamma som från öga till nackknöl. Stopet är ansatt framför ögat, som sitter på skallens sidor. Detta gör att nospartiets längd är kortare än skallens längd.

Stopet ska vara markerat och ansatt framför ögonen.

Nostryffeln ska vara svart. OBS! får aldrig vara choklad- eller leverfärgad.

Nospartiet ska vara kraftigt, avståndet från ögonen till nosspetsen ska vara lika långt som avståndet från ögonen till nackknölen. Nosen ska vara lite utskjutande framför hakan.

Ögonen är placerade långt bak på skallen, vilket ger ”vidvinkelsyn”.

Käkar/tänder: Underkäken ska vara bred och väl utvecklad. Omvänt saxbett är lika korrekt som saxbett. Omvända saxbett är viktiga för rasen för att behålla en välutvecklad underkäke och för att nospartiet inte ska bli snipigt.

Ögon: Ögonen får inte vara små, de ska vara stora och runda och mörkt bruna till färgen. En diskussion uppstod kring ögonen då det är svårt att få stora och runda ögon med den önskade skullformen. Mötet önskade att detta tas upp vid nästa internationella konferens som hålls för rasen.

Öron: Öronen ska inte vara stora och blaffiga, utan närmast v-formade och tämligen lågt ansatta. De ska inte ligga tätt intill huvudet. När de lyssnar förs öronen ännu mer utåt och framåt. Detta ger det karaktäristiska krysanterumliknande uttrycket. Öronen ska vara rikt hårbeklädda.

Kropp: Kroppen ska vara väl musklad, kompakt och kraftfull. Den ska ha en plan bröstrygg, kort välvd länd är viktigt för hundens smidighet, plant kors, låg has och en tämligen högt ansatt svans som bärs glatt ringlad över ryggen. Svansen ska vara mycket väl behårad. Den har ofta en knyck nära svansspetsen, vilket är tillåtet.

I tidigare standard har det angetts att bakbenen är väsentligt längre än frambenen. Detta tillsammans med den låga hasen, gjorde bakstället speciellt. Man trodde dock att detta kunde tas bort om det anges att hasen ska vara låg, och knäet är välvinklat. Problemet nu är att många har höga haser, och därmed får hunden ett helt annat bakställe.

Skuldran ska vara väl tillbakalagd, mellanhanden ska endast vara lätt snedställd vilket ger svikt i steget när de landar efter ett hopp/språng.

Framtassarna ska vara stora, platta och runda och hunden ska stå väl ned på trampdynorna.

Rörelser: Rörelserna ska vara jämna och utan ansträngning. De ska ha god räckvidd och kraftigt påskjut.

Päls: Pälsen består av täckhår och underull och ska vara ”ofriserad”. Täckhåret ska vara rikligt, långt och rakt eller vågigt, men inte lockigt. Pälsens struktur är viktigare än längden. Stävja pälsodling, det är ingen klipp och trimras!

Storlek/vikt: Mankhöjd för hanhund 36-41 cm, något lägre för tik. Vikt 8-13 kg.

Storleksfel är att jämföra med hundens övriga fel och förtjänster. Det är OK att acceptera mankhöjder upp till 43 cm. Över 43 cm blir det för stora, tunga och grova hundar. Detta gör att de får ytterligare mer fel, då en tibetansk terrier inte får bli tung. De väger 8 - 15 kg. Mät hundarna då det kan vara svårt att uppskatta mankhöjden på grund av päls och färg.

För domare att tänka på vid bedömning:

- Proportioner, hundarna får inte bli för lågställda. Det ska vara en kvadratisk hund.
- Skuldror, ska vara väl tillbakalagda
- Se upp med höga hasor, rasen ska ha en låg has
- Storlek, vikt och mankhöjd
- Närma dig hunden i ringen utan att ”gulla” med den
- Känn med händerna vad som finns under pälsen. Döm hunden och inte presentationen

Shih Tzu

FCI nummer	208
Originalstandard	1987-06-24
FCI standard	1998-04-20, engelska
SKKs Standardkommitté	2003-10-08
Ursprungsland	Tibet
Hemland	Storbritannien
Användningsområde	Sällskapshund
FCI-klassifikation	Grupp 9, sektion 5

Presentatör: Paul Stanton

Nina Karlsdotter informerade om att Shih Tzu omnämns i de nya instruktionerna om exteriöra överdrifter som ska tas i bruk från den 1 januari 2009, dock inte under någon egen rubrik. Det gäller främst andning, för riklig päls och knipta näsborrar. Det är viktigt att lära sig vart gränserna går för vad som är acceptabelt eller inte.

Historik

Rasen har funnits sedan århundraden i Tibet. Under den sista kinesiska kejsardynastin Ch'ing eller Manchu (1643-1912) utvecklades kontakterna mellan Lhasa i Tibet och Peking i Kina. Hundar av Shih Tzu typ eller Hassa Lion Dog som den kallades, gavs regelbundet som gåvor av härskarna i Lhasa till kejsaren i Den Förbjudna Staden i Peking. 1935 utgavs en skrift "The Lhasa Lion dog" med beskrivning av rasen skriven av en kinesiska med mångårig erfarenhet från uppfödning av rasen.

Till Europa kom hundarna med ett danskt ambassadörspår som blev förflyttade till Norge från Kina. De hade med sig den enda palatsuppfödda shih tzun som nådde Europa samt två andra hundar, vilka blev starten på uppfödningen i Skandinavien. Därefter följde England, Danmark och Canada.

Rasen blev bofast i Sverige 1950 genom en import från Norge och 1951 etablerades uppfödning med avelsmaterial från norsk-dansk och brittisk härkomst. Under 1950- och 60-talen dominerade de norsk-danska blodslinjerna. Fram till 1970-talet utvecklades i Skandinavien, en egen typ av rasen ("den Skandinaviska shih tzun") med enstaka utbyten av hundar mellan länderna. Vissa Skandinaviska hundar var i jämförelse med de engelska mindre med lättare benstomme, något högre på benen och en del med lite mindre skallar. Gästande domare i Sverige imponerades mest av de mörka, välplacerade ögonen, utmärkt mörkt pigment, bra bett, den goda konstruktionen med bra rörelser, underbara pälskvaliteter, teckningar och färger samt det snälla och vänliga temperamentet.

Raspresentation

Helhetsintryck: Shih tzu är en stadigt byggd hund med rektangulär form. Den ska ha en lång bröstorg med en kort länd. Rasen ska vara låg- och bredställd, välkroppad med stor volym i bröstorgen. Shih tzu är en "framtung" ras i jämförelse med en lhasa apso.

Rastyp skiljer sig mycket inom och utom Skandinavien men till Skandinaviens fördel.

Uppförande/karaktär: en shih tzu är en liten clown, livlig, vänlig och självständig. Den får inte vara skygg eller aggressiv. En stolt hållning och ett arrogant uttryck är viktigt i rasen.

Huvud: Huvudets storlek ska vara i proportion till kroppen. Pannan ska vara hög, bred och väl välvd för att få det djupa och väl markerade stopet. Hela skallen ska vara bred och väl rundad OBS! Känn efter vad som finns under pälsen för att få rätt uppfattning om skallens form.

Ansiktet ska vara brett och öppet med brett placerade ögon.

Nostryffel: Nostryffeln ska vara svart men mörkt leverfärgad på leverfärgade hundar eller hundar med leverfärgade tecken. Näsborrharna ska vara vidöppna.

Nosparti: Nospartiet ska vara fyrkantigt, brett och väl utfyllt med välmarkerad haka.

Käkar/tänder: Det är viktigare att underkäken är bred än att hunden har rätt antal tänder. Har hunden mindre än 6 framtänder i underkäken bör detta dock påpekas i den skrivna kritiken. Ett lätt underbett är önskvärt, dock inte så mycket att tänderna syns. Även tångbett är godkänt.

Ögon: Ögonen ska vara placerade brett isär med en varm och vänlig blick. Ögonen ska vara stora, mörka och runda men inte utstående. Små, tättsittande eller mandelformade ögon är ett allvarligt fel, liksom en stirrig blick.

Öron: Öronen ska vara ansatta något nedanför huvudets högsta punkt och bidra till huvudets runda form.

Hals: Rasen har ett kraftigt huvud och halsen måste vara stark och muskulös för att få rätt balans. Halsen får aldrig bilda en skarp vinkel mot rygglinjen utan det måste vara en mjuk övergång från hals till rygg.

Kropp: en shih tzu ska hellre vara aningen för lång än för kort. Ryggen ska vara plan med ett kort och kraftigt ländparti. Det är viktigt med bredd i höftpartiet. En shih tzu ska ha en ”rumpa”. Hunden ska vara väl musklad.

Bröstkorgen ska vara väl rundad, bred och djup och nå strax nedanför armbågarna. Förbröstatet ska fylla hela handen.

Svansen ska vara tillräckligt lång, högt ansatt och bäras ungefär i jämnhöjd med huvudet för att ge balans till överlinjen. En platt svans som ligger på ryggen är fel.

Frambenen ska vara korta men inte så korta att rörelserna blir otypiska. Benen ska också vara så raka som möjligt och placerade väl in under kroppen.

En väl tillbakalagd skuldra är det optimala.

Framtassarerna ska vara runda, fasta, väl pigmenterade och riktade framåt.

En shih tzu måste kunna flyta fram i ringen. Den visar hela trampdynorna i rörelse (flip-up) sedda bakifrån.

Den ska ha långa och balanserade steg varvid benen sträcks ut framför och bakom hunden. Styltiga, trippande och rullande rörelser är inte rastypiskt.

En shih tzus päls utvecklas långsamt. Den ska vara lång och tät med underull. Pälsen ska ha glans och liv samt vara så rak som möjligt.

All färger är tillåtna, hos flerfärgade hundar är det önskvärt med en vit bläs i pannan och vit svanspets.

För domare att tänka på vid bedömning:

- Känn med händerna vad som finns under pälsen
- Se upp med för små ögon, dåliga fronter och otypiska rörelser och otillräcklig vinkling bak
- Skuldror, ska vara väl tillbakalagda
- En svart/mörk hund måste man titta ordentligt på i ansiktet för att se alla detaljer
- Skriv i kritiken om hunden har mindre än 6 framtänder i underkäken
- Hunden ska visas på löst koppel!
- Hunden ska visas gående inget spring i ringen!

Skillnader/likheter mellan lhasa apso och shih tzu:

- Mankhöjden är lika på båda raserna
- En shih tzu är längre i kroppen än en lhasa apso
- Skillnader i huvudform: en shih tzus huvud är runt från alla håll, sett uppifrån, en lhasa apsos huvud är lätt välvt
- En shih tzu har ett brantare och högre stop
- En shih tzu har runda ögon, lhasa apso har mandelformade
- Bettet är lika för båda raserna
- En shih tzu har ett djupare och bredare förbröst
- En shih tzus kropp är djupare, räcker väl nedanför armbågarna
- En shih tzu har en väl välvd bröstorg med en något flatbottnad underdel
- En shih tzu har en högre ansatt och buren svans (teapot handle)
- En shih tzu har en bredare bakdel än en lhasa apso
- Pälskvaliteten är nästan densamma för båda raserna
- Båda raserna ska ha bra fram- och baksteg, shih tzu har uppspark, vilket en lhasa inte har
- En shih tzu är gladare till temperamentet och har lättare till kontakt
- En lhasa är mer distanserad och fjär
- En shih tzu får vara leverfärgad till skillnad mot en lhasa apso

Problem i rasen – shih tzu:

- Skuldror och fronter
- För små ögon
- För smala underkäkar
- Dåliga bakbensvinklar
- Veka bakhasor
- Många saknar den riktiga uppsparken (flic-up) i rörelse
- Tendens finns att hundarna blir för korta
- Rasen tenderar att ha för platta svansar

Problem i rasen – lhasa apso:

- För smala underkäkar
- Branta skuldror ger felaktig ansättning av halsen
- Mankhöjden tenderar att bli alltför hög
- Alltför många hundar med långa och smala nospartier
- Se upp för hörntänder som växer upp i gommen = 0-pris
- För krokiga framben vilket ger en sluttande rygglinje (bakhög)
- Över- och undervinkling är lika fel
- Kort steglängd fram

Lita på era händer när ni dömer lhasa apso och shih tzu!

Det gäller att ha en bra teknik, ta undan hår från ansiktet, känn under pälsen

En typändring har skett till både med för korta och för höga hundar

Idealstorlek är 25,5 cm, blir hundarna för stora tappar de i typ. CK ska inte delas ut till för stora hundar.

Man får inte springa i ringen, båda raserna ska visas på löst koppel ”inte hänga dem”

Det är OK om någon hund tvärstannar i ringen och sedan börjar gå igen. Det går att ”prata igång” en lhasa som stannar i ringen.

Lhasa apso

FCI nummer	227
Originalstandard	2004-03-24
FCI standard	2004-04-02, engelska
SKKs Standardkommitté	2004-02-04
Ursprungsland	Tibet
Hemland	Storbritannien
Användningsområde	Sällskapshund
FCI-klassifikation	Grupp 9, sektion 5

Presentatör: Paul Stanton

Historik

Lhasa apso och Tibetansk terrier kallades från början Lhasa Terrier, raserna skildes senare åt och fick då egna rasnamn. Lhasa apso har under århundraden fötts upp som sällskaps- och vakthund i tibetanska hem och kloster. Namnet ”apso” betyder ”den hårige” och anspelar på rasens rikliga päls. Både lhasa apso och tibetansk terrier är långlivade raser. De första hundarna kom till England i början på 1900-talet och till Sverige 1965 genom Marianne Baurne, Kennel Krysants.

Helhetsintryck: Lhasan ska vara välbalanserad och stabilt byggd med riklig päls. Det är en ras som utvecklas långsamt.

Det är mycket viktigt för en lhasa att ha en bred underkäke, rak rygg och en bra balans.

Uppförande/karaktär: En lhasa är reserverad, sitter gärna ner och tittar sig omkring. Rasen får dock aldrig vara aggressiv, skygg eller rädd.

Huvud: Skallen ska vara måttligt smal. Mycket viktigt med ett stop, ögonen ska vara framåtriktade och ögonvitan får inte synas. De ska ha en ifrågasättande/tänkande blick.

Nospartiet är bättre att mäta genom en del nosparti till två delar skalle än att rikta in sig på centimetrar. Nospartiet ska vara tillräckligt brett och väl utfyllt under ögonen och har en väl markerad haka.

Bett: Omvänt saxbett med fullt tandantal är önskvärt för att rasen ska få det rätta uttrycket. Rasen tappar sina mjölk tänder sent.

Öronen ska vara hängande med rikliga behäng, de ska vara placerade mellan skallens övre plan och ögonens placering och ganska långt bak på skallen.

Halsen ska vara medellång, väl ansatt i skulderna.

Kroppen: Det är viktigt att lhasan är lätt rektangulär, med en lång bröstorg som är välvd och nå ner till armbågarna. Ett vanligt fel i rasen är korta bröstorgar. Vanligt fel på skuldror är att de är för branta eller framskjutna.

Länden ska vara kort och rasen ska ha en ”rumpa” som är muskulös och väl utvecklad. Svansansättningen ska vara hög. En platt buren svans förstör helheten.

Frambenen ska vara så raka som möjligt och vara rikt behårade. Ett önskat välutvecklat förbröst kan försvåra att få de önskade raka frambenen.

Tassarna ska vara s.k. ”kattfot” med starka trampdynor. En lhasa står på hela trampdynan och inte på tårna.

Rasen ska vara bra pigmenterad oavsett vilken färg den har.

Rörelserna ska vara fria och lediga med kraftigt påskjut. Dock ska steget vara utan höga bakbensrörelser jfr Shih Tzu. Problem finns med korta och ostabila frambenssteg och bakbensrörelser.

Pälsen består av täckhår och underull. Täckhåret ska vara långt, tungt, rakt och hårt. Underullen ska vara måttlig. Huvudet ska ha riklig behåring som faller över ögonen. Den ska ha även ha kraftig mustasch, kind- och haksäck. Ben, tassar och svans ska också vara rikligt behårade.

För domare att tänka på vid bedömning:

- Känn med händerna vad som finns under pälsen
- Vik undan pälsen från ansiktet för att se ansikte och uttryck
- Skuldrorna, ska vara väl tillbakalagda
- Se upp med svaga mellanhänder
- Skriv i kritiken om hunden har mindre än 6 framtänder i underkäken dock behöver det inte bestraffas om underkäken är bred.
- Hunden ska visas på löst koppel ”inte hänga dem”!
- Hunden ska visas gående inget spring i ringen!

Skillnader/likheter mellan lhasa apso och shih tzu:

- Mankhöjden är lika på båda raserna
- En shih tzu är längre i kroppen än en lhasa apso
- Skillnader i huvudform: en shih tzus huvud är runt från alla håll, sett uppifrån, en lhasa apsos huvud är lätt välvt
- En shih tzu har ett brantare och högre stop
- En shih tzu har runda ögon, lhasa apson har mandelformade
- Bettet är lika för båda raserna
- En shih tzu har ett djupare och bredare förbröst
- En shih tzus kropp är djupare, räcker väl nedanför armbågarna
- En shih tzu har en väl välvd bröstorg med en något flatbottnad underdel
- En shih tzu har en högre ansatt svans (teapot handle)
- En shih tzu har en bredare bakdel än en lhasa apso
- Pälskvaliteten är nästan densamma för båda raserna
- Båda raserna ska ha bra fram- och baksteg, shih tzun har uppspark, vilket en lhasa inte har
- En shih tzu är gladare till temperamentet och har lättare till kontakt

- En lhasa är mer distanserad och fjär
- En shih tzu får vara leverfärgad till skillnad mot en lhasa

Problem i rasen – shih tzu:

- Skuldror och fronter
- För små ögon
- För smala underkäkar
- Dåliga bakbensvinklar
- Veka bakhasor
- Många saknar den riktiga uppsparken (flic-up) i rörelse
- Tendens finns att hundarna blir för korta
- Rasen tenderar att ha för platta svansar

Problem i rasen – lhasa apso:

- För smala underkäkar
- Branta skuldror ger felaktig ansättning av halsen
- Mankhöjden tenderar att bli alltför hög
- Alltför många hundar med långa och smala nospartier
- Se upp för hörntänder som växer upp i gommen = 0-pris
- För krokiga framben vilket ger en sluttande rygglinje (bakhög)
- Över- och undervinkling är lika fel.
- Kort steglängd fram

Lita på era händer när ni dömer lhasa apso och shih tzu!

Det gäller att ha en bra teknik, ta undan hår från ansiktet, känn under pälsen

En typändring har skett till både med för korta och för höga hundar

Idealstorlek är 25,5 cm, blir hundarna för stora tappar de i typ. CK ska inte delas ut till för stora hundar.

Man får inte springa i ringen, båda raserna ska visas på löst koppel ”inte hänga dem”

Det är OK om någon hund tvärstannar i ringen och sedan börjar gå igen. Det går att ”prata igång” en lhasa som tvärstannar i ringen.

Tibetansk mastiff

FCI nummer	230
FCI standard	2004-04-02, engelska
Originalstandard	2004-03-24
SKKs Standardkommitté	2004-10-27 ändrad 2007-03-22
Ursprungsland	Tibet
Patronage	FCI
Användningsområde	Sällskaps- och vakthund
FCI-klassifikation	Grupp 2, sektion 2.2

Presentatör: Paul Stanton

Historik

Hemlandet för en tibetansk mastiff (Do-Khyi) är Tibet och ingenting annat! Det finns flest hundar i östra Tibet. Rasen beskrevs redan under slutet 1200-talet av Marco Polo, som en hund med naturlig fysisk och mental styrka och kraft. Skallet har också beskrivits som en unik och högt värderad egenskap hos rasen.

Det är en gammal ras som använts för arbete hos de nomader som lever i Himalaya och som vakthund vid de tibetanska klostren.

Rasen kom till Västeuropa under mitten av 1800-talet och då bl.a. till Drottning Victoria av England.

Helhetsintryck:

En tibetansk mastiff är kraftfull, tung och välbyggd med god benstomme. Hunden får aldrig röra sig tungt eller klumpigt med tanke på att den i sitt ursprung arbetar och rör sig i bergstrakter i Himalayamassivet. Rasen ska ha en ”allvarlig” blick och se värdig ut. Rasen är tålig och uthållig, den klarar att arbeta i alla klimatförhållanden. Rasen utvecklas långsamt vilket gör att en hane är färdig tidigast vid 4 års ålder, tikar vid 2-3 år. En hane har mer man än en tik.

Skallens längd, mätt från nackknöl till stop, ska motsvara nospartiets längd, mätt från stop till nospets. Nospartiet kan dock vara något kortare.

Kroppslängden ska något överstiga mankhöjden.

Uppförande/karaktär:

Temperamentet på rasen i Sverige är i allmänhet bra. Det är en självständig och respektingivande ras. Den är mycket lojal mot sin familj och egendom. I utställningsringen står de oftast stilla för att de är tränade till det. Hälsa på ägaren, gå över hunden långsamt och metodiskt. Rasen har stor dignitet och kan vara långsint. Rasen har inte det ofta eftersökta ”utställningstemperamentet” och det eftersträvar vi inte i denna ras.

Huvud:

Huvudet ska vara brett och kraftigt, något lättare hos en tik. Skallen är stor och bara svagt rundad med väl markerad nackknöl. Stopet ska vara väl markerat. Det finns en tydlig könsprägel hos både tik och hane.

Ögonen får inte täckas av löst hängande hud, dock får man acceptera något lite hängande ögonkanter. Ögonen ska sitta brett isär vara medelstora, ovala och något sneda. Ögonfärgen ska vara brun i harmoni med pälsfärgen, men ju mörkare desto bättre.

Nospartiet ska vara väl utfyllt under ögonen. Nostryffeln ska vara bred med öppna näsborrar och så mörk som möjligt i förhållande till pälsfärgen.

Rasen ska ha komplett saxbett med starka käkar.

Öronen ska vara medelstora, trekantiga hängande och ansatta mellan skallens överlinje och de yttre ögonvråna.

Det finns ett problem relaterat till färg och det är definition av färgen ”sobel”. Färgen ska vara så ren som möjligt.

Hundarna tappar mycket mer päls i Sverige än mer söderut. En liten vit bröstfläck är OK, liksom ytterst lite vitt på tassarna. Tikarna har en lite mjukare päls än hanarna.

Det är viktigt att rasen har en stark rygg och ett vaksamt uttryck. Framhäv gärna stora hundar i kritiken om de är rastypiska och OK för övrigt. Det är viktigt med typ och massa. Man kan notera kindrynkan i kritiken.

Tikarna löper oftast bara en gång om året och avelsbasen är liten.

Det är en gammal och ursprunglig ras vilket är viktigt att bevara.

Tibetansk mastiff är en mycket bra familjehund.

För domare att tänka på vid bedömning:

- Visa hunden varsamhet och respekt vid genomgång i utställningsringen.
- Hälsa alltid på ägaren först innan du tar i hunden
- Hunden ska inte röra sig tungt och klumpigt
- Ögonen får inte täckas av löst hängande hud
- Benstommen måste vara kraftig (inte grov) eftersom rasen ska vara kraftfull och tung
- Helheten får inte vara lågställd
- Se upp med alltför djupa bröstorgar
- Se upp med dåligt utvecklade förbröst (omvänt V) framifrån sett
- Stillastående hundar kan sänka svansen och detta får inte bedömas som fel
- Se upp med för tätt ringlade eller för lågt ansatta svansar

Tibetansk spaniel

FCI nummer	231
Originalstandard	1987-006-24
FCI-standard	1998-05-11, engelska
SKKs Standardkommitté	2003-10-08
Ursprungsland	Tibet
Hemland	Storbritannien
Användningsområde	Sällskapshund
FCI-klassifikation	Grupp 9, sektion 5

Presentatör: Paul Stanton

Historik

Rasen kommer från Tibet där den under århundraden har funnits i klostren som väktare. Den varnade munkarna när det kom främlingar i dalarna på väg till klostren. De var även sällskapshundar som gärna sov i sängen hos sin ägare. Tibetansk spaniel är den tibetanska hundras som senast kommit till Europa

Raspresentation

Helhetsintryck: Tibetansk spaniel är en liten, aktiv och alert hund med ett litet huvud i förhållande till kroppen. Ett litet och lätt huvud är viktigt, då rasen anses vara en "huvudras". Storleken är densamma som för en lhasa apso och shih tzu. Rasen utvecklas långsamt. Det är viktigt med en hund i balans, men utan överdrifter.

Uppförande/karaktär: En tibetansk spaniel har ett gladare temperament än de övriga tibetanska raserna. Den är avståndstagande mot främlingar, vilket inte innebär skygghet eller nervositet.

Huvud: Skallen ska vara lätt välvd, men inte äppelformad eller toppig. En svart nostryl och ett markerat stop tillsammans med ett medellångt (ungefär 1 till 2), fylligt nosparti utgör grunden för ett fint huvud och uttryck. Läpparna får inte vara lymfatiska. Rasen ska ha ett lätt underbrett med jämt placerade tänder. Underkäken ska ha ordentlig bredd. Notera gärna i kritiken antalet framtänder i underkäken. Saxbett innebär prisnedsättning till 2:a eller 3:a i kvalitet.

Det är viktigt att titta i ansiktet på svarta hundar för att se uttrycket.

Ögonen ska vara medelstora, ovala, klara och uttrycksfulla. Ögonkanterna ska vara svarta. Det finns problem med runda ögon i rasen.

Öron: Mer behåring på öronen ger oftast också mer fransar på tassarna (gäller mest tikar). Öronen ska vara tämligen högt ansatta.

Hals: Kort och stark och väl ansatt i skulderpartiet. Halsen ska vara täckt av en man eller "schal" av längre hår.

Kropp: Rasen ska ha en måttligt grov benstomme och väl tillbakalagda skuldror.

Framben; Rasen har problem med för krokiga framben dock lätt välvda framben och en aning utåtvridna tassar kan accepteras.

Tassarna ska vara små och nätta (lätt hartass) med fransar.

Rasens rörelser ska vara raska och parallella. Otypiskt är korta rörelser eller ett långt elastiskt steg.

Päls: Silkeslent täckhår med fin och tät underull. Öronen och frambenens baksidor ska ha fransar. Svansen och lårens baksidor ska ha riklig, längre päls. Tikar kan ha mindre päls än hanar. Alla färger och blandningar av färger är tillåtna.

För domare att tänka på vid bedömning:

- Rasen är nyfiken men tar sällan ögonkontakt med någon de inte känner
- De kan ibland blunda när de möter främlingar, t.ex. i en utställningsring
- Rasen ska visas på löst koppel
- Huvudet är rasens särdrag och får aldrig bli stort och grovt
- Frownlines är önskvärda schatteringar i pannan och på nosen och bildas av pälsen. De får inte förväxlas med rynkor/hudveck vilka inte får förekomma
- Se upp med stora och tunga öron som förstör uttrycket och helheten på huvudet
- Kroppslängden, från manke till svansrot ska vara något större än mankhöjden
- Se upp med hårt rullade svansar vilka ligger platt mot ryggen

Slutord för konferensen

Domarna uppmanades att påtala och skriva ned rastypiska detaljer i sina kritiker. Önskemål framfördes också på att arbeta för att få tillbaka fler rasdetaljer i standarden för våra raser.

Paul Stanton tackade berörda klubbar för det arbete de lagt ned på att få fram mycket fina visningshundar med bra temperament.

Svensk Specialklubb för Tibetansk Spaniel tackade Paul Stanton för hans fina redovisningar i raspresentationerna.

Moderator, Kenneth Edh tackade, för domarnas engagemang och kloka frågor. Förarbetet till konferensen har fungerat bra tacka vare samarbetande klubbar.

De fyra värdinnorna tackades för sitt arbete med att vara både hundar och hundägare behjälpliga under konferensen.

Övriga medhjälpare avtackades också storstilat med uppskattade bubblor på flaska.

Vid anteckningarna

Moderator

Annika Klang

Kenneth Edh